

Rom upprättar synen – talet elva

Att förstå profetians tredubbla tillämpning: den 11 september 2001 och den slutliga prövningsprocessen för laodiceisk adventism

Jeff Pippenger

2024-08-30

På samma sätt som den 11 augusti 1840 bekräftade de regler som antagits av Miller, blev det efter den 11 september 2001 tydligt för dem som var villiga att se, att de profetiska principer som antagits av Future for America var den sanna bibliska metodologin för det sena regnet, såsom den framställs i Jesaja kapitel tjugoåtta. Tillämpningen av reformlinje på reformlinje, såsom den framställs i den heliga historien, fastställde att den 11 september 2001 var en upprepning av den 11 augusti 1840.

Det sågs att när den väldige ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ned år 1840, förebildade han sitt nedstigande år 2001. Båda änglarna steg ned i samband med att en profetia om islam uppfylldes. Rörelsen växte därefter när män och kvinnor gensvarade på metodens verkningsfullhet. Den laodiceiska sjundedagsadventismens ledarskap förbigicks vid ändens tid år 1989, och nu inträdde den kyrkan i sin slutliga prövningsprocess, när Herren började utvälja den tredje ängels rörelse till att vara sina talesmän i de sista dagarna.

En främsta regel bland de regler som gavs för de sista dagarna var profetians trefaldiga tillämpning. Särskilt vid den tiden var så den trefaldiga tillämpningen av de tre veen, vilka så tydligt bekräftade händelsen den 11 september 2001. När den sanningen ärligt undersöktes, erkände de som då leddes till Jeremias ”gamla stigar” genom hjärtan som sökte sanningen, den profetiska uppfyllelsen tillsammans med giltigheten hos de regler för profetisk uttolkning som antagits av den tredje ängels rörelse som giltiga.

Det sågs att pionjärernas riktiga förståelse av historien om det första ve i Uppenbarelsebokens nionde kapitel representerade islam. Den falske profeten Muhammed sågs vara kungen i den historien. I den historien skulle islam angripa Romarriket, och deras sätt att föra krig identifierades uttryckligen som att slå till plötsligt och oväntat. I det avseendet förstod man att just islams sätt att föra krig gav de etymologiska rötterna till ordet ”assassin”. I den historien skulle islam skada Roms härar, och perioden avslutades under linjen av en tidprofetia på etthundrafemtio år. När den tidprofetian upphörde den 27 juli 1449 började tidprofetian och historien om det andra ve.

Det inledde ännu en tidsprofetia om trehundra nittioett år och femton dagar, som slutade den 11 augusti 1840. I den historien var den härskare som representerade Islams profetiska verk Ottman, som hade förebildats av Mohammed i historien om det första ve. Kapitel nio säger att Islam i historien om det andra ve skulle döda Roms härar. De skulle fortfarande utöva samma krigföringssätt och anfalla plötsligt och oväntat, men i den historien uppfanns och användes krutet för första gången, så det andra ve representerade ett krigföringssätt som framställs genom mördarens plötsliga angrepp, och dessutom innefattade det sprängämnen.

Den 11 september 2001 drabbade Islams tredje ve plötsligt Roms andliga arméer med sprängämnen. Den händelsen markerade början på flera linjer av profetisk sanning, men den hade tydligt blivit fastställd på de två föregående vittnesbörderna om det första och det andra ve. Händelsen visade klart att liksom bemyndigandet i den milleritiska historien den 11 augusti 1840, då Islams profetia om det andra ve uppfylldes och ängeln i Uppenbarelsboken tio steg ned, så markerade det, när Islams profetia om det tredje ve inträffade, den dag då ängeln i Uppenbarelsboken arton steg ned.

”Och nu kommer ordet att jag skulle ha förklarat att New York skall sopas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna resa sig där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte äga rum när Herren reser sig för att på ett förfärligt sätt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelsboken är en varning för det som skall komma över jorden. Men jag har inte fått något särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag kommer att störtas omkull genom Guds makts vändande och omstörtande. Av det ljus som getts mig vet jag att förstörelse är i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnadsverk kommer att falla. Scener skall utspela sig vilkas fruktansvärdhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Rörelsen Future for America sågs då, av dem som var villiga att se, som en parallell till millerrörelsen. Islams tredje ve blev från den tidpunkten och framåt en primär beståndsdel av budskapet. Inspirationen lärde tydligt att när ängeln i Uppenbarelsboken steg ned, skulle det sena regnet anlända.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

När Lejonet av Juda stam började öppna den vidare förståelsen av det sena regnet, ledde Han sitt folk till Joels bok, som är en huvudsaklig hänvisningspunkt för det sena regnet. Vid den tidpunkten kom några av de män som hade anslutit sig till rörelsen efter den 11 september 2001 fram till att de insekter i Joel som fördärvar Guds vinranka och leder fram till uppvaknandet av Midnattsropet representerade islam. De kunde inte eller ville inte inse att insekterna representerade Rom.

Det kraftfulla ljus som hade framkommit genom att man insåg profetians trefaldiga tillämpning i fråga om de tre veerna gav ett ohelgat logiskt stöd åt deras påstående att insekterna representerade islam. Så är det alltid: när en privat uttolkning får insteg sker en förvrängning av Skrifterna i ett försök att upprätthålla den falska premissen. I sitt arbete med att försvara sin uppfattning visade de att de inte förstod principen om typ och antityp.

Inom teologiska och bibliska studier används termerna ”typ” och ”antityp” för att beskriva ett förhållande mellan två element, där det ena förebådar eller förebildar det andra. Detta begrepp faller ofta inom de vidare kategorierna ”skugga” och ”substans”.

En typ är en händelse, person eller institution i Gamla testamentet som förebådar eller förutspeglar en motsvarande händelse, person eller institution i Nya testamentet. Den tjänar som en symbolisk

föregångare. Antitypen är typens uppfyllelse eller förverkligande. Den är den verklighet som förebådades av typen. Begreppen ”skugga” och ”substans” motsvarar förhållandet mellan typ och antityp. ”Skuggan” representerar (typen), medan ”substansen” representerar (antitypen).

Låt därför ingen döma er för vad ni äter eller dricker, eller i fråga om högtid eller nymånad eller sabbatsdagar: Dessa är en skugga av det som skulle komma; men verkligheten hör Kristus till. Kolosserbrevet 2:16, 17.

Ty lagen har en skugga av de goda ting som skulle komma, men inte tingens verkliga gestalt, och kan därför aldrig med de offer som ständigt frambärs år efter år fullkomna dem som träder fram därmed. Hebreerbrevet 10:1.

I kontroversen efter den 11 september 2001 om Joel och den korrekta identifieringen av det påvliga Rom såsom symboliserat av fyra insekter, och därmed tecknande den fortskridande förstörelsen av laodiceisk adventism, lade de som hävdade att insekterna var islam inte bara en osanktionerad betoning vid den trefaldiga tillämpningen av de tre veen, utan de hänvisade också till förebilder som pekade på Rom såsom motbilden och påstod att dessa förebilder i själva verket identifierade islam. Därigenom gav de bevis för att de antingen inte verkligen förstod principen om förebild och motbild, eller att de ansåg att en förvrängning av förebilderna var ett godtagbart medel för att rättfärdiga ändamålet.

I den nuvarande kontroversen om Rom finns det återigen bevis för att de som omfattar den felaktiga uppfattningen att ”våldsmännen” i Daniel kapitel elva, vers fjorton, är Förenta staterna, inte rätt förstår vare sig profetians trefaldiga tillämpning eller principen om typ och antityp.

När de som hyser uppfattningen att ”rövarna” är Förenta staterna söker upprätthålla sin ståndpunkt, tillämpar de en trefaldig tillämpning av de tre Rom, för att förment bevisa att det moderna Rom, den tredje manifestationen av Rom, är Förenta staterna. I förtröstan på att de inte avsiktligt bär falskt vittnesbörd, utan endast ger uttryck åt en blind okunnighet om reglerna för en trefaldig tillämpning av profetian, använder de ett profetiskt kännetecken hos de två första Rom och hävdar att ett kännetecken i Roms historia identifierar det moderna Rom.

Det hedniska Rom är den första av tre profetiska uppfyllelser av Rom. I Daniel kapitel åtta är det hedniska Rom det maskulina lilla hornet. I kapitel två är det hedniska Rom statskonst. I Daniel 7 delas det hedniska Rom upp i ett tiodelat rike.

Roms andra manifestation är det påvliga Rom, vilket i det åttonde kapitlet är det feminina lilla hornet, och vilket är kyrkovälde i det andra kapitlet, och vilket är det horn som talar hädelser och rycker upp tre horn i det sjunde kapitlet. Det hedniska Rom är en enskild makt, men det påvliga Rom är en tvåfaldig makt och representerar den påvliga kyrkan såsom härskande över statsväsendet i de föregående politiska strukturerna i det hedniska Rom. År 1798 fick den påvliga makten sitt dödliga sår, men den upphörde inte att vara en kyrka; den upphörde endast att vara ett odjur i Bibelns profetior, ty den civila makt som den tidigare hade behärskat blev undanröjd.

Det andra Rom är det påvliga Rom, och det fungerade endast som en makt (vilddjur) i Bibelns profetia när det hade förmågan att kontrollera statsmakten för att genomföra sina hädiska planer.

Det första Rom var en enskild makt, det andra Rom var en tvåfaldig makt och det tredje Rom är en trefaldig makt. Roms tre manifestationer styrs av samma principer som varje tredubbel tillämpning av profetian. Profetiskt finns det tre verop, tre Babylon, tre Rom och tre Elia. I fråga om förebild och motbild är de två första manifestationerna i varje tredubbel tillämpning förebilder som tillhandahåller skuggan av den tredje uppfyllelsen, vilken är motbilden och substansen i profetians tredubbla tillämpning.

När det gäller Rom utmärker de två första Rom sig genom att både det hedniska och det påvliga Rom gav titeln Pontifex Maximus åt sin härskare. Därför skulle den moderne Roms härskares titel vara Pontifex Maximus, en titel som aldrig har tillskrivits någon av Förenta staternas presidenter. De två första Rom skulle övervinna tre geografiska hinder för att upprätta myndigheten på tronen under sin särskilda period i historien. Det finns inga belägg för att Förenta staterna övervann tre geografiska hinder fram till 1798.

De två första Rom hade en särskild tidsperiod angiven då de skulle härska suveränt. I vers tjugofyra i Daniel elva identifieras det hedniska Rom som regerande under en ”tid”, eller tre hundra sextio år, vilket det gjorde från slaget vid Actium år 31 f.Kr. till år 330 e.Kr. Upprepade gånger identifieras det påvliga Rom som regerande i ettusen tvåhundra sextio år efter att de tre hornen hade avlägsnats, från 538 till 1798. I Jesaja kapitel tjugotre identifieras Förenta staterna som regerande i sjuttio symboliska år, såsom en konungs dagar, men det undanröjde aldrig tre geografiska hinder före sitt herravälde under sjuttio symboliska år.

Det moderna Rom framställs som övervinnande de tre geografiska hinder som utgörs av konungen i söder, det härliga landet och Egypten i Daniel kapitel elva, verserna fyrtio till fyrtiotvå, och när dessa tre hinder besegras och bringas under Roms underkastelse, bildar de därefter den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten. Johannes upplyser oss också om att det påvliga vilddjurets dödliga sår helas och att det därefter härskar i fyrtiotvå symboliska månader.

Och jag såg ett av dess huvuden såsom sårat till döds; och dess dödliga sår blev läkt. Och hela världen förundrade sig över vilddjuret. Och de tillbad draken, som hade givit makt åt vilddjuret; och de tillbad vilddjuret och sade: Vem är lik vilddjuret? Vem kan strida mot det? Och åt det gavs en mun som talade stora ord och händelser; och makt gavs åt det att fortsätta i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 13:3–5.

Vilddjuret som regerar i fyrtiotvå symboliska månader efter att dess dödliga sår har läkts är den romerska makten.

Profetian i Uppenbarelseboken 13 förkunnar att den makt som framställs genom vilddjuret med horn likt ett lams skall förmå ”jorden och dem som bor därpå” att tillbe påvedömet — här symboliserat genom vilddjuret ”likt en leopard”. ... I både den gamla och den nya världen kommer påvedömet att mottaga hyllning genom den ära som visas söndagsinstitutionen, vilken uteslutande vilar på den Romerska kyrkans auktoritet.” Den stora striden, 578.

Den första Rom, det hedniska, härskade suveränt i trehundrasextio år i uppfyllelse av Daniel kapitel elva, vers tjugofyra, och detta gjorde det efter att ha undanröjt tre geografiska hinder i uppfyllelse av Daniel kapitel åtta, vers nio.

Det påvliga, det andra Rom, härskade med högsta makt i ettusen tvåhundra sextio år i uppfyllelse av flera skriftställen, och det gjorde det efter att ha avlägsnat tre geografiska hinder i uppfyllelse av Daniel kapitel sju, verserna åtta och tjugo.

Det moderna Rom övervinner kungen i söder i Daniel elfte kapitel, vers fyrtio, och därefter övervinner det det härliga landet i vers fyrtioett och Egypten i vers fyrtiotvå. Det moderna Rom är kungen i norr i Daniel kapitel elva.

Det hedniska, det första Rom, var en förföljande makt, och det påvliga, det andra Rom, var en förföljande makt, och därför kommer det moderna Rom att vara en förföljande makt.

Förenta staterna kommer att delta i den tredje förföljelse som genomförs av det moderna Rom, men detta identifierar inte Förenta staterna som den påvliga makten; det identifierar helt enkelt ett kännetecken på Förenta staternas förhållande till den påvliga makten i den sista tiden.

De som önskar hävda att Förenta staterna är ”rövarna av ditt folk” i de sista dagarna använder den trefaldiga tillämpningen av de tre Rom för att felaktigt identifiera Förenta staterna. Den bristfälliga metod de använder inom ramen för en trefaldig tillämpning bygger på att identifiera en egenskap hos de två första Romen och sedan hävda att en profetisk egenskap hos Rom, och inte Rom självt, är det tredje Rom.

De identifierar Konstantins första historiska söndagslag år 321 e.Kr., och därefter det påvliga Roms söndagslag år 538 e.Kr., för att hävda att den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna definierar Förenta staterna som det moderna Rom, och de sammanblandar dessutom sin felaktiga tillämpning genom att förknippa Jesu varning att fly när ”förödelsens styggelse”, om vilken Daniel har talat, visar sig, med söndagslagen. Den ”förödelsens styggelse” som Jesus talade om pekar på två söndagslagar i den sista tiden, men symboliken är av ett helt annat slag, eftersom det är en varning att fly, inte varningen att sky odjurets märke. Deras felaktiga uppfattning berör inte ens att det finns två specifika söndagslagar i den sista tiden.

När ni därför får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå på helig plats — den som läser må förstå — då må de som är i Judeen fly till bergen. Den som är på taket må inte gå ner för att hämta något ur sitt hus, och den som är ute på åkern må inte vända tillbaka för att hämta sina kläder. Ve dem som är havande och dem som ammar i de dagarna! Men be att er flykt inte sker om vintern eller på sabbaten. Matteus 24:15–20.

”Förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel,” var ett tecken som Jesus gav sitt folk och som angav när de skulle fly från den kommande förstörelsen av Jerusalem, när det hedniska Rom belägrade och därefter ödelade helgedomen och staden från år 66 till år 70 e.Kr.

”Jesus tillkännagav för de lyssnande lärjungarna de domar som skulle drabba det avfälliga Israel, och särskilt den vedergällande hämnd som skulle komma över dem för deras förkastande och korsfästelse av Messias. Omisskännliga tecken skulle föregå den fruktansvärda kulmen. Den fruktade stunden skulle komma plötsligt och hastigt. Och Frälsaren varnade sina efterföljare: ’När ni därför får se förödelsens styggelse, som omtalats genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser må förstå det — då må de som är i Judeen

fly till bergen.' Matteus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. När romarnas avgudiska standar skulle resas på den heliga marken, som sträckte sig några stadier utanför stadsmurarna, då skulle Kristi efterföljare finna trygghet i flykten. När varningstecknet syntes, fick de som ville undkomma inte göra något dröjsmål...."

"Inte en enda kristen omkom vid Jerusalems förstörelse. Kristus hade gett sina lärjungar en varning, och alla som trodde hans ord vakade efter det utlovade tecknet.... Utan dröjsmål flydde de till en trygg plats — staden Pella i Pereens land, på andra sidan Jordan." Den stora striden, 25, 30.

När året 538 närmade sig, insåg den tidens kristna att kyrkan hade blivit fördärvad genom en kompromiss med hedendomens religion, och på grundval av Kristi varning, och i förening med det ljus som gavs genom aposteln Paulus vittnesbörd i Andra Thessalonikerbrevet kapitel två, flydde de in i den profetiska vildmarken under de ett tusen två hundra sextio åren.

"Men före Kristi återkomst skulle viktiga händelseutvecklingar i den religiösa världen, förutsagda i profetian, äga rum. Aposteln förklarade: 'Låten eder icke så snart bringas ur fattningen eller förskräckas, varken genom ande eller genom ord eller genom brev, såsom om det vore från oss, som om Kristi dag vore inne. Låten ingen bedra eder på något sätt; ty den dagen kommer icke, med mindre avfallet först kommer och syndens människa uppenbaras, fördärvets son, han som sätter sig upp mot och förhäver sig över allt som kallas Gud eller föremål för dyrkan, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud.'

"Paulus ord fick inte misstolkas. Man fick inte lära att han genom särskild uppenbarelse hade varnat tessalonikerna för Kristi omedelbara ankomst. En sådan ståndpunkt skulle orsaka förvirring i tron; ty besvikelse leder ofta till otro. Aposteln varnade därför bröderna att inte ta emot något sådant budskap såsom kommande från honom, och han fortsatte med att betona det faktum att den påvliga makten, så tydligt beskriven av profeten Daniel, ännu skulle träda fram och föra krig mot Guds folk. Innan denna makt hade fullbordat sitt dödliga och hädiska verk, skulle det vara fåfängt för församlingen att se fram emot sin Herres ankomst. 'Kommer ni inte ihåg', frågade Paulus, 'att jag sade er detta, medan jag ännu var hos er?'"

Fruktansvärda var de prövningar som skulle komma över den sanna kyrkan. Redan vid den tid då aposteln skrev hade "laglöshetens hemlighet" redan börjat verka. Den utveckling som skulle äga rum i framtiden skulle ske "efter Satans verkan, med all kraft och tecken och lögnens under, och med all orättfärdighetens förförelse bland dem som går förlorade."

"Särskilt högtidligt är apostelns uttalande beträffande dem som vägrar att ta emot "kärleken till sanningen". "Därför", förklarade han om alla som avsiktligt skulle förkasta sanningens budskap, "skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen, för att alla de skall bli fördömda som inte trodde sanningen utan hade sin lust i orättfärdigheten." Människor kan inte ostraffat förkasta de varningar som Gud i sin barmhärtighet sänder dem. Från dem som framhärdar i att vända sig bort från dessa varningar drar Gud tillbaka sin Ande och överlämnar dem åt de bedrägerier som de älskar." Apostlagärningarna, 265, 266.

Kompromissen mellan hedendomen och kyrkan var varningstecknet som ledde de kristna i den eran till att skilja sig från det påvliga Rom, men det bör noteras att det ljus som Paulus bidrog med till Jesu varning att fly, är samma ställe som William Miller kom att förstå som att "det dagliga" i Daniels bok representerade det hedniska Rom. Det profetiska förhållandet mellan att det hedniska Rom höll tillbaka, och sedan föll bort för att det påvliga Rom skulle kunna bestiga tronen, var en sanning som måste förstås, ty följderna av att inte känna igen det profetiska förhållandet skulle medföra en kraftig villfarelse över dem som inte älskade den sanningen. Syster White behandlar samma historia:

Det krävdes en förtvivlad kamp av dem som ville vara trogna för att stå fasta mot de bedrägerier och styggelser som var förklädda i prästerliga skrudar och införda i kyrkan. Bibeln godtogs inte som trons norm. Läran om religionsfrihet betecknades som kätteri, och dess förespråkare hatades och förföljdes.

"Efter en lång och svår strid beslöt de få trogna att upplösa all förening med den avfälliga kyrkan, om hon fortfarande vägrade att befria sig från lögn och avgudadyrkan. De insåg att åtskillnad var en absolut nödvändighet om de skulle lyda Guds ord. De vågade inte tolerera villfarelser ödesdigra för sina egna själar och ge ett exempel som skulle utsätta deras barns och barnbarns tro för fara. För att trygga fred och enhet var de beredda att göra varje eftergift som var förenlig med trohet mot Gud; men de kände att till och med fred skulle köpas till ett alltför högt pris om principen offrades. Om enhet kunde vinnas endast genom kompromiss med sanning och rättfärdighet, då må det hellre råda skiljaktighet, ja till och med krig." The Great Controversy, 45, 46.

Det profetiska förhållandet mellan Förenta staterna och påvedömet i den yttersta tiden har förebildats och betonats genom Paulus identifiering av förhållandet mellan det hedniska och det påvliga Rom fram till år 538 e.Kr. I den trefaldiga tillämpningen av Rom uppfyllde det hedniska Rom Jesu ord, som identifierade förödelsens styggelse som ett tecken att fly, och det påvliga Rom uppfyllde också Jesu ord. Syster White identifierar ännu en uppfyllelse av Kristi ord.

"Det är inte nu tid för Guds folk att fästa sina hjärtan vid världen eller samla sin skatt där. Tiden är inte långt borta då vi, liksom de första lärjungarna, skall tvingas söka en tillflykt på öde och ensliga platser. Såsom Jerusalems belägring av de romerska härarna var signalen till flykt för de kristna i Judeen, så skall vårt lands maktövertagande genom dekretet som påbjuder den påvliga sabbaten vara en varning för oss. Då blir det tid att lämna de stora städerna, som en förberedelse för att lämna de mindre och söka undangömda hem på avskilda platser bland bergen." Testimonies, band 5, 464.

För de kristna på Kristi tid angav varningen när de skulle fly från Jerusalem. Under det femte och sjätte århundradet ledde varningen de kristna att fly ut i öknen.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, för att man där skulle föda henne i ett tusen två hundra sextio dagar. ... Och åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får näring en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Och ormen sprutade ur sin mun vatten som en flod efter kvinnan, för att hon skulle föras bort av floden. Men jorden hjälpte kvinnan, och jorden

öppnade sin mun och uppslukade floden som draken hade sprutat ur sin mun. Och draken vredgades på kvinnan och gick bort för att föra krig mot de övriga av hennes säd, dem som håller Guds bud och har Jesu Kristi vittnesbörd. Uppenbarelsboken 12:6, 15–17.

Jesus belyser alltid slutet på en sak genom dess början, ty Han är Alfa och Omega. Varningen om förödelsens styggelse i den påvliga Roms historia blev igenkänd när den påvliga makten igenkändes såsom stående på den heliga platsen.

Varningen återges av Matteus, Markus och Lukas, och varje hänvisning uppvisar en liten variation i ordalydelsen. Matteus säger: "När ni därför får se 'förödelsens styggelse', som omtalats genom profeten Daniel, stå på helig plats," och Markus säger: "när ni får se 'förödelsens styggelse', som omtalats genom profeten Daniel, stå där den inte borde stå." Lukas säger: "när ni får se Jerusalem omringat av härar, då vet att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen."

Alla tre vittnesbörden gäller tillsammans. I en mer specifik tillämpning identifierar Lukas hänvisning till att Jerusalem skulle omringas av härar varningen att när det hedniska Rom påbörjade sin belägring av Jerusalem år 66 e.Kr., skulle de kristna som ännu befann sig i Jerusalem omedelbart fly. Matteus hänvisning till "den heliga platsen" motsvarar Paulus identifiering av "laglöshetens människa", som "sätter sig i Guds tempel och föreger sig vara Gud", och representerar därmed den påvliga uppfyllelsen av "förödelsens styggelse". Markus identifierar förödelsens styggelse stå där den inte borde stå, och detta motsvarar den varning att fly som gavs åt adventismen i de sista dagarna. Två av varningarna är förbundna med befallningen att den som läser varningen bör förstå, och de behandlar alla ett tecken som skulle underrätta de kristna i den aktuella tidsåldern om att fly.

Den felaktiga tillämpningen av en tredubbel tillämpning, sådan den förvrängs av dem som hävdar att "ditt folks rövare" är Förenta staterna, innebär att när "förödelsens styggelse" uppfylls vid söndagslagen i Förenta staterna, så identifierar den söndagslag som då verkställs Förenta staterna som det moderna Rom, ty både det hedniska och det påvliga Rom upprätthöll tidigare en söndagslag.

Problemet med den felaktiga tillämpningen är att den hedniska Romens söndagslag tillkom år 321 e.Kr., men den hedniska Romens uppfyllelse av "förödelsens styggelse" ägde rum år 66 e.Kr., 255 år före söndagslagen år 321 e.Kr. På samma sätt pågick den kompromiss som frambringade "syndens människa" redan på Paulus tid, han som sade: "laglöshetens hemlighet är redan verksam", medan den påvliga söndagslagen kom mer än fyra århundraden senare. De två första vittnena i en trefaldig tillämpning av profetian fastställer kännetecknen för den tredje uppfyllelsen i den sista tiden. "Förödelsens styggelse" i den sista tiden representerar, på grundval av två historiska vittnen och tre bibliska återgivningar av Kristi ord, en varning att fly, inte genomdrivandet av en söndagslag.

I nästa artikel kommer vi att redogöra för varför tillämpningen är felaktig i ljuset av de etablerade regler som är förknippade med en trefaldig tillämpning av profetian, och varför identifieringen av söndagslagen i sammanhanget av den varning som gavs av Kristus är en felaktig framställning av den profetiska historien.

”Denna kompromiss mellan hedendom och kristendom ledde till utvecklingen av ’syndens människa’, som i profetian förutsagts skulle stå emot och upphöja sig över Gud. Detta gigantiska system av falsk religion är ett mästerverk av Satans makt — ett monument över hans strävanden att sätta sig själv på tronen för att härska över jorden enligt sin vilja.” The Great Controversy, 50.